

KAKO SO DOBILI KAMELEONI STALNO BARVO

Nisem nasprotnik kameleonov, zato jih ne bom obtoževal zaradi njihove zna-
ne lastnosti: spreminjanje barv. To je po-
gojeno že v njihovi naravi, zato se ne da
nič spremeniti. Kameleoni bodo ostali ka-
meleoni, četudi bi vsako sezono obiskova-
li seminar za mladinske aktiviste. Tudi
s smrtnimi kaznimi ne bi ničesar dosegli.
Sicer pa, kdaj je že kak kameleon umrl
na vislicah? Obešali so njihove gospodar-
je, medtem ko so kameleoni hitro spreme-
nili barvo in so se udinjali novemu go-
spodarju.

Kameleoni so med vsemi državljani naj-
bolj vdani gospodarju in to vsakemu go-
spodarju. Novemu gospodarju se sicer
ne upirajo, vendar so starega bolj ljubili.
Za ostarele kameleone je značilno hrepe-
nenje za minulimi časi.

Gospodarji dobro poznajo njihovo nara-
vo, vendar jih čislajo zaradi lojalnosti.
Mirno jih prenašajo, čeprav vedo, da bo-
do naslednjemu gospodarju tudi tako
vdani.

Bil je gospodar, ki jim ni privoščil ve-
selja, da bi spreminjali barve, ko bodo
njega zrotirali z zemlje na vešala. Zelen si
je, da bi ob njegovem truplu viselo tudi
nekaj kameleonomih. Zato je njihova pro-
zorna telesa prebarval z barvo lastnega

prepričanja, na dolge jezike pa jim je obe-
sil svoje zastavice. Čeprav je to dejanje
obrazil kot varnostni ukrep (tako je
namreč že na prvi pogled spoznal svoje po-
danike in barva njegovega lastnega
prepričanja je bila njihova varovalna bar-
va), mu kameleoni niso verjeli in so bili
nekoliko nejevoljni. Menili so, da bi jih
preveč očitno izpovedovanje pripadnosti

kdaj pozneje lahko stalo glavo.
Starega gospodarja so obesili in zaman
se je veselil, ko si je predstavljal smrt svo-
jih podanikov. Novi gospodar jih je dal
prebarvati, kajti tudi njemu so bili potreb-
ni zvesti in lojalni državljani. Peter Baloh

„Pobegli“ odbornik

Močno obžalujem, da stanujem v pred-
mestju, kjer kot gobe po dežju rastejo
nove stanovanjske hiše vseh vrst: od mo-
gočnih nemogočih kasarn, vrstnih hišic
zadružne iniciative državljanov, do povsem
privatnih in morda zato bolj ljubkih
dvonadstropnih vil.

Njega dni je bilo tam polje in doslej se
— razen pozidanih površin — vse skupaj
ni dosti spremenilo. Nič čudnega torej, da
stanovalci niso bili zadovoljni z ureditvijo
tako imenovanih komunalnih naprav.

Lansko leto je bilo nam študentom oči-
tano nezanimanje za aktualne družbene
probleme. Kot ena prvih žrtev kampanje za
odstranitev le tega sem se udeležil zbora
volivcev.

Občinski možje: odborniki in nameščen-
ci so se potrudili, da so hudič nezadovolj-
nežem iz vrst volivcev predložili nezavid-
ljivo stanje občinske blaginje, krmarili so
spretno mimo čeri danih in že zapadlih
obljub in se načelno sploh povsem stri-
njali z zahtevami občanov. Zelje, zahteve
in priporočila so bile poslušane, zapisane
in prepisane. Na papir seveda. Od časa do
časa so glasovi diskutantov zašli v višino
in fortissimo, nekateri so pozabili na lepo
vedenje. Od vsega tega, od vseh poročil,
diskusij in »raznega« sem si zapomnil le,
da bo ulica, po kateri vsaj štirikrat dnevno
brusim pete, asfaltirana v letu dni. Skrom-
nega občinskega moža iz našega konca, ki
mu je bilo nerodno izsiljevati prednost za
te zahteve, ker tudi sam stanuje na tem
predelu, smo hitro »potožili« in prepri-
čali.

Luže, polne blata in vode, ki sili v čev-
lje, sneg, poledica in plundra, spet luže in
blato, potem pa prah in ostro kamenje,
vse to se je v tem letu dni zvrstilo na
naši ulici. Kot letni časi. Oholj novopečeni
lastniki izdelkov »tisočkrat prekleto« indu-
strije so poskrbeli, da imamo, sosedje in
jaz, na obleki tudi zabeležene odtise, ki
kažejo, v kakšnem stanju se je nahajala
inkriminirana ulica.

Zdelo se mi je, da bo obljuba izpolnje-
na, saj je tudi občinski mož stanoval na
našem koncu in je dejansko, čeprav samo
iz avtomobila občutil perečo problematiko.

Leto je naokrog. Kaj vse smo v tem
letu dni doživeli! Gonjo okrog investicij,
upodivljanih gradenj, elektrike in celo ne-
kaj ulic so v sosesčini asfaltirali. Prišla
je jesen, deževje. Po ulici spet ubiramo
najbolj kopna pota in bežimo na travnike
pred avtomobili. Res nas ni več dosti
ostalo pešcev. Torej edina sprememba na
ulici: zmanjšanje števila uporabnikov —
pešcev v korist motoriziranih.

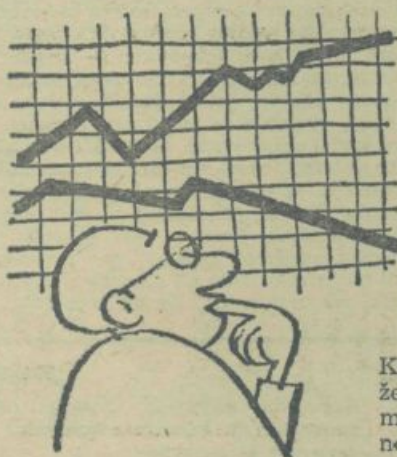
Tudi odgovornost smo letos obesili na
veliki zvon. Do danes nisem videl od blizu,
kakšna je taka stvar. S police sem vzel
dva para čevljev, ki so preminuli na gro-
bem ostrim kamenju, s katerim so vsake
kvatre posuli ulico za blagor avtomobil-
stov, in nadel plašč z najlepšo blatnovodno

fresko in se podal v sosednji blok. Tam je
stanoval pred letom dni toliko obetajoči
občinski mož. Čevlji z gumijastimi pod-
plati, s katerih je curjalo in so puščali
sledove, so bili tudi del načrta.

Pozvonil sem. Vrata so se odprla in za-
zija sem v tuj obraz. »Ali ne stanuje tukaj
tovariš z občine?«

»Ne, se je presešil. Zdaj smo mi tu.«
Torej se je le zbal, da bi zaradi njega
najprej uredili prav našo ulico. mac

FESTIVAL JUGOSLOVANSKE POPEVKE

PLANIRANI
PORAST
PROIZVODNJE

IZPOLNITEV
TAISTEGA
PLANA

Kar nekoč sva si bila,
že dolgo nisva si,
malokdaj se srečava,
nobeden ne zardi.

So oči, ki so me nekdanj
v mislih spremljale vse dni,
izgubile svoj sijaj.

ZELENJAVA

Ali res mogoče je,
da v množici obraz,
ki nekoč mi bil je vse,
zdaj komaj še poznam.

Saj morda
bilo je vse

slepilo in privid
in ljubeznj najine bilo nikoli ni.

DE MORTIBUS NIL NISI BENE

Bitja na planetu Tuku-Luka so zelo
čudna. Tudi planet Tuku-Luka je čuden.
Pravzaprav nenavaden. Njegov razvoj je
odvisen od fantazije bitij. Vsako leto si
kdo izmisli kako čudovito besedo in raz-
voj gre v smeri te besede. Tisti pa, ki si
je besedo izmislil, postane direktor pla-
neta.

Planet je zaradi tega zelo razgiban.
Vsako leto spremeni svojo obliko v skla-
du z novo besedo, ki vlada. Nekoč si je
baje nekdo izmislil besedo »tukurakali-
kakoa«, kar pomeni v njihovem jeziku lopa-
to, ki je na planetu Tuku-Luka visoka kot
na Zemlji Empire State Building, seveda
za polovico tanjša. Planet je v tem trenu-
ku dobil tako obliko in poljedelstvo se je,
kot pravijo, dvignilo za sto odstotkov.
Pred petdesetimi leti pa so videli čuden
planet, ki je hitel skozi vesolje v obliki lo-
garitemskih tablic. Kasneje so ugotovili,
da je bil Tuku-Luka.

Vsako leto so velike slavnosti, planet
dobi prehodno obliko, bitja pa čakajo, da
pooblaščen žirija razsodi, katera nova
beseda bo zmagala. V teh dneh imajo ve-
like orgije, politične govore in druge neum-
nosti, tudi neke vrste bengaličnega ognja
ne manjka.

Pred nekaj leti je prišel tja neki Ame-
ričan. Bitja so ga sprejela zelo prijazno,
še posebno jim je bil všeč, ker se ni vme-
šaval v politično življenje, pač pa se je
zaposlil kot čistilec čevljev.

Zgodilo pa se je lani, da je na planetu
nastala kriza v proizvodnji materiala za
obutev in v politični kampanji je zmagala
— da bi stvar plansko rešili, beseda
»kuku-kukua«, kar pomeni »bosa nogaa«.
Ubogi čistilec je ostal brez posla, in ker
ni bil sposoben za kakšno drugo delo, je
šel med politike in predlagal besedo:
ameriška demokracija. Zgodil se je ču-
dež (ali pa tudi ne, saj so bila bitja nag-
njena k temu, da verjamejo vsaki besedi)
in mož je zmagal na konkurzu. Postal je
direktor.

Ob novem letu pa so zvezdoslovci na
Zemlji ugotovili, da je planet Tuku-Luka
izginil. Tega pojava si ne znajo razložiti.
Stvar je seveda enostavna: planet je postal
abstrakcija

Sime

ŠKORPIJONČKI

CAMARADES MARS NAZAJ V OS-
NOVNO SOLO — Od revolucionarne
direkcije kubanskih študentov v pre-
gnanstvu, ki se bore za »vzpostavitev
pravičnega režima v njihovi deželi«,
smo prejeli publikacijo s pozivom, naj
sodelujemo z njimi. (Zakaj prav mi,
ne vemo.) Pismo so naslovili: TRIBU-
NA, 5a MIKLOSICEVA, LJUBLJANA,
VIETNAM in ga 25. avgusta oddali v
Miamiju na pošto. V Saigon je prispelo
že 3. septembra in vrlim vietnamskim
poštanjem se imamo zahvaliti, da smo
ga sploh prejeli. S sodelovanjem pa ta-
ko ne bo nič.

»NEOBDAVCENA« HVALEZNOST —
Študenti — absolventi republiškega
sklada za pospeševanje kulturne dejav-
nosti, ki so zaključili redni študij, so
bili prijazno obveščeni, da sklad pri-
čakuje za prejete zneske pismeno va-
hvalo, katere pa k sreči! ni treba kol-
kovati.

BOLJE DRŽI GA KOT LOVI GA — V
Kolegiju so uvedli prijetno novost. Ob
sprejemu v Kolegij je v tem letu treba
položiti kavcijo v znesku 3000 dinarjev,
ki bo baje služila za pokritje morebitne
nastale škode na inventarju in nepra-
vilnosti pri opravljanju dežurne službe
v vratarnici. Študente je strah, da bi
kavcija — kot je bilo tolmačeno — od-
šla v tujo malho v polnem znesku in
ne sorazmerno s povzročeno škodo, tako
da za »nevarna« opravila ni nikakega
navdušenja.

NAIVNI BRUCI IMAJO SREČO —
Kolegi iz starejših letnikov neke ljub-
ljanske fakultete so pripravili potegav-
ščino za bruce. Prepričljivost zamišlje-
ne akcije je privabila primerno število
brucov, tako da so se vrli šalivci kar
ustrašili pred delikatnimi nalogami in
so pregled odpovedali.

POSLEDNJI OPOMIN — Opozarja-
mo osebo, ki je v dnevi, ki so »pretresli
Tribuno« konec maja letos, izrabila gne-
čo in odnesla iz prostorov uredništva
pisalni stroj znamke Tops M-1, da ga
vrne najkasneje do 20. oktobra. Oseba
je bila opazovana in jo zato svarimo
pred posledicami.